

[Peter Duetoft]

at de andre EF-borgere får rettigheder i Danmark, men at danskere ikke skulle have rettigheder i de andre EF-lande, og det er da jo heldigvis i orden ifølge Edinburghaftalen.

Vi er bestemt tilhængere af det nærhedsprincip, der rides op. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, selv om det vel ikke er den diskussion, der behøver at præge hele dagen i dag, at der vel trods alt er grænser for, hvor man skal diskutere nærhedsprincippet.

Lad os tage det indre marked som et eksempel. Mange af de eksempler, der i den offentlige debat har været fremme om nærheden – agurker, æbler, og hvad ved ved jeg af andre ting og sager – kan det godt umiddelbart i en folkelig debat virke noget tåbeligt at EF blander sig i, men man skal bare lige huske på, at i det danske indre marked er der faktisk fælles kvalitetsnormer for varer, der skal handles i hele det danske rige. Det er det, man gør i EF-sammenhæng, og jeg vil advare en smule imod, at man bruger nærhedsprincippet for meget dér, for det vil betyde, at det indre marked i praksis bliver gennemhullet.

Det samme er selvfølgelig tilfældet, når det drejer sig om miljøet. Jeg håber, at den danske regering fortsat vil kæmpe imod de lande, der opfatter nærhedsprincippet som en mulighed for at sørge for, at der ikke skal være fælles miljøregler, fordi man måske har lyst til at have nogle meget sværere regler end dem, man kan blive enige om i EF. Jeg håber bestemt, at man kan fastholde de ting i forbindelse med miljøet.

Åbenheden har vi ingen problemer med hensyn til. Jeg så en tv-anmelder forleden dag, der havde problemer med det. Jeg tror, det var i Jyllands-Posten, hvor en tv-anmelder dagen efter den første tv-udsendelse fra Udenrigsministerrådet brugte hele tre spalter på at forklare, hvor kedeligt og dødssygt det i virkeligheden var at sidde og se på alle disse ministre, der snakkede. Der er måske en og anden, der har misforstået noget. Det er altså ikke byens cirkus, der foregår i Bruxelles; det er rent faktisk et politisk debatmøde mellem ministre, der skal træffe en beslutning, og derfor er der trods alt grænser for, hvor meget tant og fjas der kan foregå. Åbenheden er altså ikke kun til for, at man skal sætte sig ned og more sig. Åbenheden er selvfølgelig, fordi man skal følge med i en seriøs politisk debat.

Jeg håber også, at vi med Edinburghaftalen kan få en masse af myterne ud af debatten. Vi har jo hele Fremskridtspartimyten om, at nu skal de danske pensioner skæres ned, og nu kan EF komme med både det ene og det andet. Den er jo effektivt blevet gennemhullet i den aftale, der ligger her, fordi det slås fast, at det sociale niveau ikke bliver rørt af det.

Jeg undrer mig også lidt i disse dage over den store sag, der kører i nogle aviser om energien, hvor et direktiv fra EF lige pludselig skulle komme og vælte hele den danske energipolitik ude i Nordsøen. Ja, jeg ved da både fra Markedsudvalget og Energiudvalget, at rent faktisk er den sag nogenlunde på plads. Den danske energipolitik vil ikke blive rørt, men alligevel er man ved at skabe myter om nogle spørgsmål, på trods af at Danmark faktisk har fået forhandlet dem på plads. Og det er lidt synd for debatten.

Men grundlæggende er denne diskussion jo lidt bredere end kun vedrørende de forbehold, der ligger i Edinburghaftalen, for det er – og det har også vist sig i debatten indtil nu – en grundlæggende diskussion om, hvad vi vil med Europa, og hvordan Danmarks placering skal være i det Europa. Man kan godt rende rundt med nogle romantiske drømme om et fredfyldt og lille Smålandseuropa, hvor alle hygger sig i smug og har det godt, og vende tilbage til sidste århundredes såkaldte afslappethed. Det vil jeg gerne advare en smule imod. EF er alternativet til et supernationalistisk Europa, hvor de gamle nationalstater, store og små, vil spilles ud mod hinanden og vil begynde at konkurrere, f.eks. i Østeuropa, og vi vil vende tilbage til tilstande, som vi kendte i 1913, der førte til Første Verdenskrig.

Jeg vil også advare imod den holdning, at Danmark kan være sig selv nok, at vi ligesom kan bygge en mur op om os og sidde her og hygge os og fraskrive os medansvar for, hvad der foregår andre steder; de må da både slås og gøre alt muligt andet, bare vi her i smørhullet har det godt nok. Den følelse synes jeg er meget fremherskende hos Fremskridtspartiet, selv om de udfolder store anstrengelser for at fortælle, at det er et stort, vidt Europa, de går ind for, og at Maastricht lukker det inde. Men sandheden er jo, at Fremskridtspartiet og nogle andre modstandere jo bestemt helst ville have, at Danmark skulle beskæftige sig med